

Čís. 3019.

I když se svědek vzdal svědectví, lze slyšeti jiné osoby jako svědky o tom, co jim o věci mimosoudně sdělil.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Zm II 464/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 27. října 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté ve smyslu § 134 a 135 čís. 4 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodu zmatečnosti čís. 3 § 281 tr. ř. — správně čís. 4 § 344 tr. ř., ježto tu jde o případ porotní — nelze přiznati oprávnění. Zmatečnost spatřuje stížnost v tom, že při hlavním přelíčení porotním přes to, že se pětiletý syn obžalovaného Oldřich B. vzdal svědectví, byla řada jiných svědků slyšena o tom, co jim tento syn vykládal. Leč zákonné dobrodiní § 152 čís. 1 tr. ř. chrání jen příbuzenské city svědka, nemůže však z toho těžiti obžalovaný, dal-li se onen scházející průvodní prostředek doplniti jiným bezvadným způsobem. Takovým vhodným doplňkem byl však výslech jiných svědků o sděleních, jež k nim Oldřich B. učinil mimo soud. Není předpisu, jenž by takový postup zakazoval; nebylo tudíž porušeno žádné ustanovení, jak jsou výčetmo uvedena v § 344 čís. 4 tr. ř., a jichž porušení jedině je ohroženo zmatečností. Jinak stížnost svými dohady, o které průvody se asi výrok porotců opírá, a uvažováním, že posudek znalců zní stěžovateli příznivě, nedolichuje žádného z důvodů zmatečnosti čís. 1—12 § 344 tr. ř., nýbrž brojí toliko nedovoleně proti skutkovému stavu věci, jak byl výrokem poroty zjištěn. Bylo proto zmateční stížnost z části jako zřejmě nedůvodnou, z části jako po zákonu neprovedenou ve smyslu § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 a 2 novely k trestnímu řádu zavrhnutí již v zasedání neveřejném.

Čís. 3020.

By bylo lze za to míti, že skutečnosti ve smyslu § 320 tr. ř. byly tvrzeny, je nutno, by vycházely na jevo z výsledků řízení, tedy buďto ze zodpovídání se obžalovaného, nebo z dokazování; nestačí pouhé nijak nepodepřené tvrzení obhájcovu.

Zodpovídání se obžalovaného v přípravném řízení nemůže býti základem eventuální otázky, když obžalovaný při hlavním přelíčení při něm nesetřval, a když odporuje zjištěným skutečnostem.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, Zm I 653/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Písku ze dne 11. října 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy úkladné podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, ohlášená co do výroku o vině i trestu, jest provedena pouze v prvuvedeném bodě na základě důvodu zmatečnosti podle § 344 čís. 6 tr. ř. tvrzením, že byl porušen předpis § 320 tr. ř. tím, že nebyla připuštěna obhajobou navrhovaná otázka na zločin zabití podle § 140 tr. zák. Potřebu takové otázky dovozuje zmateční stížnost z toho, že prý z celého případu jest zřejmo, že obžalovaný udeřil Václava S-a sekerou do hlavy, aniž by byl měl úmysl ho usmrtiti; jednal prý v rozčilení, nevěda ani dobře sám, co podniká, a měl sice úmysl nepřátelský, nikoliv však úmysl předem dobře rozvážený připravit S-a o život, k čemuž prý ani nebylo příčiny a dostatečné pohutky. Zmateční stížnost není v tomto bodě odůvodněna. § 320 tr. ř. ukládá porotnímu soudu povinnost dáti porotcům zodpovědnou otázku jen pod podmínkou, byly-li tvrzeny skutečnosti, podle kterých, kdyby byly pravdivé, by čin obžalovanému za vinu kladený spadal pod jiný zákon trestní, který není přísnější, než zákon ve spise obžalovacím uvedený. Aby se však mohlo za to míti, že takové skutečnosti ve smyslu zákona byly tvrzeny, je nutno, by vycházely na jevo z výsledků řízení, tedy buďto ze zodpovídání obžalovaného nebo z dokazování, nestačí však pouhé tvrzení obhájcovo, ničím, ba ani zodpovídáním obžalovaného samého nepodepřené. Doznal v souzeném případě obžalovaný vyslovně při hlavním přelíčení, že měl na S-a vztek a chtěl ho zprovoditi ze světa. Toto jeho doznání je plně podporováno i výsledky důkazů, provedených o tom, jak obžalovaný čin provedl: doznaná předchozí hádka, vyčkání obžalovaného, až S. usne, přinešení vražedného nástroje — sekery — ze dvora a opětné rány sekerou do hlavy zabitého, vedené tak velikou silou, že lebka byla nejen ve velikosti 7×9 cm proražena tak, že mozek byl vyhřezlý a rozstříknutý, nýbrž i dále od této rány puklá, jsou již samy o sobě dostatečnými znaky toho, že si obžalovaný uvědomil, že takovým jednáním nutně S-a o život připraví a že proto také takto jednal. Rozčilení, ve kterém obžalovaný snad při tom byl, pokud nedostoupilo stupně přičetnost vylučujícího (což ani tvrzeno nebylo), může pro posouzení úmyslu obžalovaným doznaného a z okolností činu nepochybně se projevujícího míti význam jen jako okolnost polehčující. Pokud se zmateční stížnost dovolává toho, že obžalovaný v přípravném řízení popíral úmysl S-a usmrtiti, jest to správné; toto zodpovídání v přípravném řízení však nemůže býti základem pro eventuální otázku, když při hlavním přelíčení ani sám obžalovaný na něm nesetřval a když, jak uvedeno, odporuje všem zjištěným skutečnostem; ostatně obžalovaný na dotaz obhájcův vysvětlil i tento rozpor udáním, že si to nepředložil. Poněvadž tedy sku-

tečnosti, které by opodstatňovaly otázku na zločin zabití, při hlavním přeličení tvrzeny nebyly, byla právem tato otázka odepřena, předpis § 320 tr. ř. porušen nebyl a zmatek podle čí. 6 § 344 tr. ř. není dán.

Čís. 3021.

Trestná činnost podle § 128 tr. zák. záleží v jakémkoliv pohlavním zneužití osoby druhého pohlaví, nedosáhnuvší 14. roku věku, vyjímajíc pouze způsob uvedený v § 127 tr. zák., totiž soulož nebo podniknutí soulože.

Zločin podle § 127 tr. zák. nepředpokládá vykonání aniž vykonatelnost soulože, nýbrž jest dokonán již předsevzetím soulože, t. j. jednáním směřujícím k vykonání soulože, třeba ještě nemožné.

Soulož, kterou podnikne žena s chlapcem pod 14 roků starým, není trestnou ani podle § 127 tr. zák., který předpokládá, že čin byl spáchán na osobě ženské, ani podle § 128 tr. zák., jenž soulož ze skutkové podstaty zprzněni vylučuje; v tomto případě záleží zejména také na jejím úmyslu, který tu musí směřovati k jinakému pohlavnímu zneužití než k souloži; není-li takový úmysl zjištěn, nelze vynésti rozsudek odsuzující.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, Zm I 752/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 3. listopadu 1927, pokud jí byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zprzněni podle § 128 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku odsuzujícím obžalovanou pro zločin zprzněni podle § 128 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil krajskému soudu v Liberci, by jí v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl, přihlížeje k nezrušenému výroku, jímž byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem podle § 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnosti nelze upříti oprávněnost, pokud vytýká rozsudku s hlediska § 281 čí. 9 a) tr. ř., že se odsuzující výrok pro zločin zprzněni podle § 128 tr. zák. zakládá na mylném právním názoru. Podle skutkových zjištění napadeného rozsudku došlo mezi obžalovanou a sedmiletým chlapcem Karlem K-em k činům, jichž účelem bylo ukojení pohlavního »styku« (správně pudu), tím způsobem, že Karel K. k vyzvání obžalované, když se byla obnažila, musil jí na jejím pohlavním údu lehtati, že pak vyňal svůj pohlavní úd a snažil se jej vsunouti do její pochvy. Toto jednání obžalované posuzoval nalézací soud jako zločin zprzněni podle § 128 tr. zák., pokládaje se zřetelem na mladistvý věk chlapce za naprosto vyloučeno, by mezi oběma došlo k souloži a že by soulož mohla